Неначе жебрала я хліба,
А хтось здивованій мені
Поклав у руки ціле царство,
І я стою, немов у сні.

Неначе я просила небо,
Щоб морок поскоріш минув —
І ось, рвучи багряні греблі,
Світанок душу сколихнув!